

Discurs íntegre de Joan Manuel V. Parisi, tresorer del Consell d'Associacions de Barcelona, sobre la dissolució del Consell Municipal d'Entitats de Barcelona en el Consell de Ciutat de l'11 del març del 2019

Bona tarda,

en primer lloc, vull agrair que s'hagi pensat en mi per poder fer aquesta intervenció en el Consell de Ciutat sobre un òrgan de participació, el Consell de Ciutat, que tingué tres noms al llarg de la seva història: Consell Municipal d'Associacions del Voluntariat de Barcelona, Consell Municipal d'Associacions de Barcelona i, finalment, Consell Municipal d'Entitats de Barcelona, en un sol projecte.

La primera part de la intervenció contindrà persones i dates mentre que la segona esdevindrà una reflexió sobre el fet associatiu a la ciutat de Barcelona.

L'associacionisme de la nostra ciutat, que avui té moltes llums, prové d'uns temps en què només hi havia ombres perquè només hi havia nit, una llarga nit.

No en datarem els inicis perquè hauríem de retrocedir enormement en el temps sinó que situarem l'albada on s'emmarca aquesta intervenció l'any 1994 quan un dels grans referents de l'associacionisme, en Pep Miró, llavors president de la FAVB, que participava en el grup de Voluntariat del recentment creat Consell Municipal de Benestar Social, va mantenir una reunió amb Toni Puig, llavors director de l'IMAE (l'Institut Municipal d'Animació i Esplai), i a la que va assistir un representant de Creu Roja (Pau Bellot), del Consell de la Joventut de Barcelona (Guillem Espriu), de Voluntaris 2000 (Albert Soler), Lluïsos de Gràcia (Carme Segura) i jo mateix, en representació del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta.

En Toni Puig, que havia promogut l'any anterior el primer curs de direcció i gestió d'ONL, tenia a punt el I^r Fòrum La primavera de les Associacions (1994) i la creació de l'Agència Municipal de Serveis a les Associacions i l'obertura de Torre Jussana. Això últim passaria l'any 1995 i a finals d'aquell mateix any s'aprovarien les Normes Reguladores del Consell Municipal d'Associacions de Voluntariat de Barcelona, òrgan presidit per Pere Alcober i que tenia com a vicepresident associatiu l'Albert Soler i el mateix Toni Puig com a secretari.

En els mandats 1995-99 i 1999-2003 sorgirien per aquest ordre la Mostra d'Associacions de Barcelona (1995), el premi Barcelona Associacions (2000) i el I^r Congrés d'Associacions de Barcelona (2001 - 2002), que vaig tenir l'honor de dirigir, amb el suport de moltes persones aquí presents avui, i que començà amb l'aprovació del Codi Ètic de les associacions. També a finals del 2002 s'aprovarien les noves normes reguladores de la Participació ciutadana, aquelles que possibilitarien que es creés un par ell d'anys més tard (2004) el màxim òrgan de participació de la ciutat. El 1998 Toni Puig donaria pas a Carme Segura com a secretària del Consell, que ho fou fins al 2005, mentre que a la vicepresidència del Consell en David Prujà prendria el relleu a l'Albert Soler l'any 2002 i fins al 2009.

L'any 2003 el Consell Municipal d'Associacions del Voluntariat de Barcelona va perdre la paraula Voluntariat i es convertí en el Consell Municipal d'Associacions de Barcelona. En aquell moment la nova responsabilitat política del Consell recauria en la regidora Assumpta Escarp i s'incorporaria com a secretari del Consell l'any 2005 l'Àngel Aragüés, que substituiria Carme Segura.

Per seguir avançant en el temps, l'any 2007, amb el nou mandat municipal, Carles Martí va esdevenir-ne president, amb Ramon Nicolau com a comissionat. Aquest mandat s'iniciava amb el naixement del

Consell d'Associacions de Barcelona (CAB) la primera presidència del qual va raure en l'Enric Francès, un nom que repetirem ben aviat, i acabaria amb un Ramon Nicolau ja de regidor (2010) i amb l'Enric Francès, com a vicepresident des de l'any anterior (2009) i es clouria també amb el 2n Congrés d'Associacions de Barcelona (2011) dirigit per Ramon Torra.

El nou mandat, 2011-2015, tindria el tàndem Quim Forn-Carles Agustí (regidor i comissionat) a la presidència i entraria l'Orland Blasco com a secretari des del 2012. L'any 2013 canviaria de nom de nou i passaria de ser el Consell Municipal d'Associacions de Barcelona al Consell Municipal d'Entitats de Barcelona.

L'últim mandat, l'encararia la Gala Pin com a regidora a qui acompanyaria l'any següent com a comissionat en Fernando Pindado. Han estat aquests últims uns anys en què l'activitat del Consell ha acabat sent inexistent fins avui, data en què aquest Consell pot acabar la seva vida.

Si superem el marc cronològic de l'exposició, voldria dir que el Consell va ser imprescindible perquè la ciutat acabés comptant amb el Consell de Ciutat i amb el CAB. Per tant, aquells objectius de vertebrar els diversos òrgans de participació trobaven, d'una banda, la seva màxima expressió en el Consell de Ciutat a partir del qual es podien debatre les polítiques participatives de la ciutat; d'altra banda, la vertebració de la ciutat associativa vindria donada pel procés endegat per les pròpies associacions en la seva construcció associativa forjant el CAB.

Barcelona té una llarga tradició associativa que es caracteritza per un important treball de base. Sabem que la ciutat acull milers d'associacions ben diverses, tant pel que fa al nombre de persones associades, al pressupost, al sector, al territori, etcètera. Les associacions sabem les dificultats que entranya el fet associatiu, allò que arriba a costar que funcionem cada dia. Tenim molta il·lusió pels nous reptes, però no sempre ens en sortim. No obstant això, es nota a bastament la nostra existència. La ciutat té ànima, té molta ànima. La ciutat és viva i lluita de manera natural per sentir-se cohesionada i per transmetre energia. S'empodera. I l'espai públic és el nostre hàbitat natural, allà on interseccionem i on mostrem la nostra zona de confort. Ens coordinem per compartir, per avançar i, en definitiva, per excel·lir en la construcció associativa de la ciutat. I allò que vam començar a compartir força anys enrere, va esdevenir imparable. Només cal veure el nombre d'associacions, el nombre de federacions i el d'altres formes de treball cooperatiu en el marc de l'economia social. Encara que pugui semblar pretensions, sense el Consell Municipal d'Associacions de Barcelona, no sabem on hauríem pogut arribar, però seria inimaginable pensar que disposaríem d'unes xarxes tan ben travades, tant les pròpies de les associacions com les de col·laboració amb l'administració municipal, representades per aquest Consell de Ciutat.

Jo, que vaig viure una bona part d'aquesta bonica història, he volgut reconèixer unes quantes de les accions i persones que la van fer possible i aquí se'm fa imprescindible recordar de nou l'amic Enric Francès, que es mereix un gran reconeixement a la seva tasca i trajectòria. També vull reconèixer totes aquelles altres persones que van participar tant en els seus diversos plenaris com en les seves comissions permanents, i vull dir-vos que no hem de viure els finals de cicle, el crepuscle, com cap punt i final sinó com a nous punts i a part, noves albaes, de la llarga vida de la participació ciutadana. Les entitats i l'Administració ens seguirem veient pels carrers i les places, probablement també ens seguirem veient en un o altre òrgan de participació i seguirem apostant per un model participatiu que arrenca des de la base per construir ponts d'igualtat amb la governabilitat de la ciutat.

Juntes som millors!!!

Joan Manuel V. Parisi, tresorer del Consell d'Associacions de Barcelona (CAB)